

ЗЕМНАТА ФАНТАСТИКА НА ПЕТЪР БОБЕВ

Няма фотонни звездолети, няма черни облаци, носители на чужд разум, нито космически пирати или нашественици, действието не се развива на непозната планета. И в тази книга Петър Бобев остава верен на себе си, на своята неизменна любов към земната природа и земните хора. И както винаги (може би със съвсем малки изключения) главният герой е българин, попаднал далеч от родината си в необикновена, екзотична, но все пак земна обстановка, където е носител на положителните качества, характерни за нашия социалистически съвременник. В случая това е биологът Иван Стамов, който е изпратен от ЮНЕСКО на забуления в тайнственост от легенди, предания и нерешени хипотези остров Мадагаскар, за да изучава тамошната флора и фауна.

С основание ще се запитате: какво ли ще е фантастичното в тази толкова земна книга? Може би там, на остров Мадагаскар, Иван Стамов ще срещне представители на чужд разум? Близко сте до истината. Действително има такава среща, само че не с чужд разум — в смисъл чуждопланетен, — а просто с друг разум на Земята. Идеята не е нова, защото човечеството открай време таи мечтата да не е единственото разумно същество на планетата. За да въплътят в реален образ тази мечта, писателите фантасти са надарявали с разум като се започне от червените кръвни клетки в нашето тяло (Никола Кесаровски — „Алена капка кръв“) и се стигне до какво ли не. Да си припомним говорещия котарак на Ариадна Громова в „Ние сме с еднаква кръв — ти и аз“, разумните делфини на Робер Мерл в „Животно, надарено с разум“, маймуните от „Планетата на маймуните“ на Пиер Бул и много други. Тук, разбира се, става дума за разум, който, макар и псевдонаучно, но все пак логично е обосноваван, за разлика от приказно одухотворените персонажи в литературата.

Петър Бобев е избрал за тази цел лемуриите. Защо именно тях? За да отговорим на конкретния въпрос, трябва да направим малко отклонение, което ще осветли произхода на авторите пристрастия въобще. По образование Петър Бобев е агроном, целият му служебен път е бил тясно свързан с природата — в конезавод, лозарска опитна станция, лозарско училище, дори и като банков чиновник той е отговарял за селското стопанство; оттук идва първата му и най-голяма любов — живата природа. А това, че баща му е бил професор по история, обяснява второто пристрастие на автора — историческата тема. Ако проследим плодовитото творчество (над 35 книги) на Петър Бобев, ще констатираме, че писателят е еднакво верен и на двете си пристрастия и в повечето му научно фантастични произведения тясно се преплитат историческата и природонаучната сюжетни линии.

Сега вече може да отговорим на въпроса защо Петър Бобев е избрал лемуриите за носители на друг разум на нашата планета. Ако прочетем книгата на съветския учен Александър Кондратов „Адрес — Лемурия“, ще научим много исторически научно доказани факти, както и още повече хипотези за съществуването на континента Лемурия, който е свързвал някога Индустан с остров Мадагаскар, впоследствие потънал в резултат на силен катаклизъм в Индийския океан. Някои учени допускат, че там именно е била люлката на човешката цивилизация. С вещината на историк Петър Бобев умело поднася на читателя множество научни факти за съществуването на тази „Атлантида на Индийския океан“ и оттам нататък с майсторството на писател изгражда напрегнат приключенски сюжет, в основата на който лежи неговата фантастична

хипотеза за Лемурия. Отдал дължимото на историята, Петър Бобев подхваща другата фантастична нишка на повествованието — еволюцията на живота върху планетата Земя и произхода на човека с отправна точка пак Лемурия. Не по-малко убедително звучи и още една фантастична идея на автора, който в лицето на учения биолог Иван Стамов се опитва да докаже наличието на нещо подобно на нервна система у растенията. И тук е налице ерудицията на писателя в областта на биологията. С точните си познания върху насекомоядните растения — растенията хищници у нас и по света — и особено флората и фауната на остров Мадагаскар той ни кара да забравим, че в ръцете си държим научнофантастичен роман и започваме да му вярваме във всичко, дори и във фантастичните му хрумвания. Тук е мястото да подчертаем, че фантастичните измислици на Петър Бобев не са самоцелна игра на въображението, а винаги са подчинени на някаква недоказана още научна хипотеза и това нейно екстраполиране в областта на фантастиката неминуемо довежда до провокиране на научната мисъл към творчески търсения.

Може би някои ще възразят, че не е необходимо в научнофантастичен роман да има прекалено много фактология, че е пресилен познавателният елемент. На това бихме отговорили с въпроса: А къде и кога би прочел, и въобще би ли прочел юношата всичко това, ако не е поднесено в занимателната форма на приключенски фантастичен роман? В случая целта оправдава средствата, стига да е спазена мярата между двете.

Социалното звучене на романа е силно въздействащо не само с поведението на героите Иван Стамов, отец Доминик и Ратулу, които са представители на различни идеологии и социални групировки, но и с глобалния проблем за консумативното общество — цивилизацията на лемуриите, лишена от животворния и съзидателен труд, е обречена на гибел.

Романът на Петър Бобев ни кара отново да се замислим над произхода на човека и човешката цивилизация, над въпросите за защитата на природата и на разума в каквато и форма да се намира, над съдбата на малките изостанали народи и на всяко консумативно общество, и още над редица други човешки проблеми. А щом една книга ни кара да мислим по толкова жизненоважни въпроси, тя е изпълнила предназначението си, или както е казано в малгашката поговорка (а книгата изобилствува с такива) — лианата достига най-високо, защото я крепят други.

За това, колко е интересен сюжетът — търсене на пиратско съкровище и на дървото човекоядец, — колко рисковани са приключенията на героите Иван Стамов, отец Доминик и малгаша Ратулу и кои са загадъчните третретрете, е излишно да говорим, защото вие сами ще се убедите, след като прочетете книгата.

Елена Коларова

[Назад към основната страница](#)